

Thousand and One Kisses

Issue Number 1, Amedi Publishing House

Published in 1923-24

Introduced and Translated by Burcu Karahan

Translation

Transcription of Original

Thousand and One Kisses

Introduced and translated by Burcu Karahan

Thousand and One Kisses is the title of two distinct yet interconnected series of stories published in Istanbul between 1923-24. The initial series was printed by Orhaniye Publishing House and featured short novellas written by prominent authors of the era. The subsequent series comprised 16 twenty-four-page fascicules released weekly on Mondays by Amedi Publishing House, anonymously or under pseudonyms. This series uniquely amalgamates cartoons with narratives. What you will find here is the English translation of the second *Thousand and One Kisses*, issue number 1, published by Amedi Publishing House.

The title, *Thousand and One Kisses*, evokes a deliberate nod to the medieval story collection *Thousand and One Nights*. Both collections blend themes of seduction, adultery, humor, cunning, and wit. The oriental allusion inherent in the title sets the tone for the series, inviting readers into a realm of fantasy and storytelling where pleasure takes center stage. Readers eagerly anticipate the next installment, akin to awaiting the tales of Scheherazade, as they immerse themselves in a world where men and women engage in playful dalliances, eagerly anticipating each new revelation.

These stories challenge societal norms surrounding marriage, sexual relationships, and female roles, presenting Istanbul life with a nuanced portrayal of female sexuality, akin to the New Woman ideal of late 19th-century Europe. Offering a refreshing departure from societal norms seen in other seemingly erotic fiction of the time, *Thousand and One Kisses* refrains from judgment, condemnation, or punishment of its female characters.

The varied styles and narrative voices found within this collection reflect its diverse origins, with some stories possibly translated from French or English, while others were originally crafted in Ottoman Turkish. This blend of translations and original compositions, along with differences in authorship, posed significant challenges during the translation process.

As the translator, I strived to ensure that these beloved tales remained accessible and engaging for contemporary readers, as their title suggests. Additionally, I aimed to preserve the distinctive ambiance of the late 19th and early 20th centuries through carefully chosen vocabulary and by retaining Turkish honorifics such as *Hanim* and *Bey*, meaning Ms and Mr, respectively. By doing so, I wanted to offer readers a glimpse into a bygone era while inviting them to delight in the timeless charm of these “most joyous and saucy stories.”

THOUSAND AND ONE KISSES

The Most Joyous and Saucy Stories

Published on Mondays

Number 1

Istanbul Amedi Publishing House

1339-1340

Female Geography

“Yes, yes! Why not?” exclaimed Feridun, a young man whose irresistible mouth, insolent lips, and flirtatious gaze captured the heart of every woman he encountered: “Female geography... just as there is agricultural, botanical, medicinal, astronomical, climatic geography and more, there could very well be female geography, and there is indeed. Much like there is a geography of creation, there should also be a geography of creatures, wouldn't you agree? And by creatures, I mean, in the truest sense, women. For women alone represent all the mysteries and allure of creation.”

Feridun savored, drop by drop, the waves of ecstasy in the eyes of the ladies who listened as he spoke. He treaded cautiously but eagerly on this perilous and enticing terrain, aiming to convey pleasure even to the farthest reaches of their being without alarming them. With each word, he sought to captivate them not only with his eloquence but also with the allure of his gaze and the seduction of his lips.

“This geography should, of course, delineate the world of this delicate gender known as woman, describing the terrain of the female body, its physical features, and political divisions. However, no scholar has yet emerged to establish this science. This is a major deficiency indeed. Consider, for example, the geography of the most insignificant, distant island, meticulously mapped, while our understanding of the female body, the primary existence of the entire world, remains lacking. How can this be? Take, for instance, the head of a beautiful woman. Envision her reclining, exhaling cigarette smoke towards the ceiling. Picture her head in this pose. Does it not bear resemblance to the country of France? Here, the nose represents Cape Finistère, the lines, shapes, proportions, symmetry—remarkably similar. The lips, like the small bay at the mouth of the Garonne River, are illuminated not by a lighthouse but by perpetual smiles...”

One of the ladies, chiming in with a laugh, inquired, “You mean the lighthouse of the bay?” “Yes, yes,” said Feridun, “the Cordouan Lighthouse! Indeed, humanity has always imitated nature in all their creations, consciously or not. Consider the necklace adorning a woman's neck, whether a string of pearls or otherwise, reflecting the Pyrenées

mountains...What's left is the nape... Some would argue, it is the most delicate part of the female body...Is it not reminiscent of the French Riviera? Just as the infirm and connoisseurs of pleasure flock to these southern cities in winter, so too do lips eagerly seek the embrace of the nape amidst fervent caresses. And what, then, of a woman's earring? Does it not resemble Corsica, especially the long, new earrings evoking Sardinia's contours? The magnificent mass of hair resembles a dark forest, inviting one to willingly venture into the dim temple of love, lingering until the infinite darkness of eternity. As for the eyes... Let us extend the analogy further. A beautiful woman's eye, in this elegant form, mirrors Paris—the city of light, of pleasure, of joy and delight. Indeed, just as Paris holds a vibrant place on the world stage, so too does a woman's eyes exude a captivating allure and significance...”

The ladies smiled in agreement, enjoying these flattering descriptions. Emboldened by their responses, Feridun ventured further: “Now, let us extend our discussion of the head to the entirety of the female form. Just as a military officer charts the coordinates of a latitude point to conquer, let us map out the contours of a woman's body... in pursuit of a campaign of love.”

And when he noticed smoke beginning to rise from the eyes of the ladies present, fearing the conversation might take a risky turn, he quickly reassured them, “No, no! No need for alarm! I won't be using any of your bodies as a model for this map. I respect your modesty.” Yet, sensing curiosity amid their fears, he continued, “I wouldn't dare to intricately depict the capes, the peninsulas, the deltas and harbors of a woman's body in your presence. No, let's forget everything else and focus instead on the most esteemed treasure of female form, those little spheres like twin volcanic peaks... Isn't the strait between them the most unique and delicate harbor in the world, in the universe? A haven that every man's lips frequent daily, hourly, seeking solace, pleasure, and bliss.”

How Can You Tell?

Canan Hanım, like all married women who seek pleasure and love outside their marriages, would rendezvous with her lover initially in public spaces and later in the private setting of a house. Gradually, however, she began meeting him at her own home. This change was driven not by debauchery, but rather her laziness. Should she elaborate, you would undoubtedly agree. If humans were like other animals and occupied by love only in the springtime, one might find it acceptable. After all, leisurely strolls or carriage rides to visit your lover's house during spring are quite delightful. Even returning home in the early evening, having just left your love's embrace, is not burdensome in spring when warm, sensual air envelopes one in blissful languor

But you see, humans are unlike other animals; they engage in love making even in the darkest cold of winter, during rain, and even in frost! Leaving a lover's bed when it's freezing outside, or walking back home when it's raining... Isn't it chilling? Quite chilling. So much so that you must agree that returning home in the rain and darkness of the night - since Canan Hanım is only free in the afternoons - is not a pleasant affair.

There were two solutions to this problem; to either give up on love or to welcome the lover at home. Canan Hanım chose to receive her lover in her home. Now Mr. Lover is distressed and embarrassed. But what does it matter! Can you imagine how dangerous this is? Because Canan Hanım's husband is an extremely strong and exceptionally jealous gentleman. If by any chance he gets suspicious all hell will break loose, heaven and earth will move; it will be an absolute disaster, a catastrophe.

Despite the danger, their affair proceeds unnoticed and uneventful for a long while. But one day, guess what the surly Devil did? Canan Hanım is a young, beautiful, fiery woman—a stone-cold fox. Since her lover is quite young and, like all young lovers, in such circumstances, when he undresses, he hastily removes his suspenders. If, by chance, a slightly loose button were to break off and land on the floor, the young lover would not notice it at all. His only desire is to

undress and jump into the arms of his Canan, who awaits him curled up in bed, where he can soothe his passion with kisses, embraces, and caresses.

However, the husband is not as absentminded as the lover. He is the type of person who pays attention to where he goes and where he steps. And now you understand, don't you? He found the button that fell on the ground. At first, poor man, he thought it was one of his own, so he picked it up. However, tailors have a bad habit; every single one of them has his name printed on buttons. When Mr. Husband saw the name on the button of a tailor he didn't recognize, you can easily imagine what happened, since we have already told you he is the worrying, suspicious type.

He immediately went to his wife and asked: "Where did this button come from?" Canan Hanım, trembling with fear, replied, "How should I know?" But would her husband ever find that answer sufficient? After conducting an investigation, an inspection, an interrogation, and not learning anything, he started to yell: "Apparently a man was here...He lost a button from his pants... Who brought this man here?" With devilish cunning Canan Hanım quickly interjected "Perhaps it was the maid."

"The maid? Now, that's a good answer! We'll figure it out." He went to the door and yelled, "Anjel, Anjel!" When the maid arrived, he asked: "Did you bring the man who lost the button of his pants into the house?" Anjel is a plump Jewish girl. She's not just physically chubby but also mentally and intellectually, meaning she's thoroughly foolish. However, no matter how foolish she may be, she's always more cunning than a man.

Despite her foolishness, as soon as Anjel saw her mistress' demeanor, she promptly responded: "Yes, Monsieur, my fiancé visited yesterday. He must have dropped it."

If you believe Anjel to be naturally that cunning, you'd be mistaken. Canan Hanım, aware that men are prone to misplacing items while undressing and dressing, had wisely cautioned Anjel, "If one day the mister inquires, 'Did she bring a man into the house?' tell him it was your fiancé. Don't forget!" She had elaborately instructed Anjel on this matter. And this warning was rewarded with a tip of a few liras. She had averted the danger! With Anjel's response, the husband was subdued. He fell silent.

And life continued thus. Then, one day, the husband found a cigarette holder. Anjel, heeding the warning, came to the rescue. "Yes, my fiancé must have left it," she said and again the husband was silenced.

On another day, he discovered a pair of gloves. This incident was also handled without any issues, but when unfamiliar men start frequenting a house so often, there's always the risk of leaving even more significant things behind. And thus, it was that Canan Hanım's petite belly began to swell. Meanwhile, the husband had been traveling to Bursa for business. Upon his return and upon noticing his wife's visibly enlarged belly, he erupted once more: "Who is responsible for this? I demand the name of this man! Tell me his name!"

Hearing the shouts from below, the maid hurried upstairs and entered the room, exclaiming: "Monsieur, have you found something else, Monsieur? It must be my fiancé. He must have left it behind on his way out."

A Lesson of Love

For the past three weeks, Ferit Hazım Bey, renowned among women for his boundless accomplishments, has been pursuing Dilber İclal Hanım. Until then, İclal had always rebuffed the advances of all her admirers; despite the occasional rumors circulating about her, she had never yielded to any man other than her husband. However, Ferit Hazım was confident that his reputation as irresistible will compel İclal to surrender. Helping matters, last week, İclal's husband left for İzmir on a business trip, leaving the young woman naturally vulnerable and weakened by the pangs of loneliness.

The current scene unfolded in a Şişli salon, during a five o'clock tea hosted by a mutual friend. The salon was half-shrouded in the pale darkness typical of winter evenings, and the guests were clustered in small groups, engaged in lively conversation, laughing and exchanging juicy morsels of gossip. Seizing the opportunity presented by the commotion caused by the arrival of a new guest, Ferit approached İclal Hanım, who was sitting alone on the sofa, addressed her: "May I have the honor of accompanying you?" İclal Hanım, appearing somewhat fatigued by the persistent attention of this young man who had been pursuing her through various means, resignedly responded, "If you wish..."

Ferit Hazım settled onto a low pouf beside the sofa and said, "Rest assured, my lady, that I shall not only be pleased, but also deeply delighted and grateful." Hoping to steer the conversation into safer waters, the young woman inquired, "What occupies your evenings, Mr. Hazım?"

Seizing every opportunity with a unique and finely honed arrogance, Ferit Hazım said, "I think of you, my lady. I think of you, I yearn for you wondering 'Where is she, how can I catch a glimpse of her?'" İclal swiftly countered this with a somewhat stern tone: "Then you're lamenting in vain and sighing without a cause."

"Yet," Ferit Hazım continued, "I find solace in observing you from afar, even if by chance for a couple of days each week and drawing nearer to hear your voice whenever the

opportunity presents itself.” The young woman responded with a forced laughter, “Should I perceive this as a compliment, or how should I interpret it, I wonder...”

Ferit Hazım retorted, “Interpret it as you wish; know this: I love you.” Suddenly, İclal grew quite agitated and exclaimed: “Yes, yes, it is obvious... You love me... You repeat it incessantly at every turn. But it would be preferable if you could vary your tune now.” Flashing a charming smile beneath his exquisite mustache, Ferit replied, “I worship you.”

“If that’s your best attempt, I see you lack imagination. I love you; I adore you; I burn for you... These are the verses you repeat endlessly!”

“Oh, İclal Hanım, please, pray tell how else should a gentleman convey his feelings to the lady who holds his heart? In matters of love, one often finds solace in repetition; there’s no alternative.”

“He repeats the same words and employs the same tactics, does he not?” asked İclal Hanım.

Ferit replied, “Herein lies the misconception, my lady. Not all actions are the same. Just as individuals differ, so do their methods.” İclal, fixing her bright eyes on him in a flash of curiosity, inquired: “How so? Aren’t all tactics similar in the matters of love?”

“In marriage, perhaps...I mean, reserved family men remain as such even in their affections toward their wives. But in love—an unrestrained, fervent, genuine love—could it ever be so predictable?”

İclal stirred with crystalline laughter, “Oh, now, you piqued my interest. Pray tell, how do they manage it?”

Ferit Hazım, encouraged by İclal’s intrigue, smiled triumphantly: “This is precisely what I seek to convey to you, yet you remain indifferent and unmoved. If you’re open to it”

“Of course, I am.”

“Where shall I teach you?”

“Right here.”

“What, here, in front of all these people?”

“What’s the problem? Did you misunderstand my words?”

“I’m afraid so. Let’s be frank, my lady, what is it that you want?”

Flashing an irresistible coquettish smile, İclal Hanım looked at Ferit with sparks of passion in her eyes that would drive any young man wild with hope, and said, “I want the instructions you promised. But please, do not misunderstand my words. The instructions...how should I put it, the oral instructions. I don’t want you to actually demonstrate them.” “But that’s not possible. I need to personally demonstrate them.”

“You are joking. You are an eloquent speaker, capable of explaining yourself. Or do you have no tongue?”

“My tongue? I have a tongue, my lady, and it is always ready to roll.”

İclal let out another coquettish laugh at his flirtatious suggestion: “This, this...let’s not go that far. I just want you to explain your theory.” “But you won’t get it from the oral description.” İclal responded with a heart-grabbing smile, “Who knows? Maybe I will like your description and then...” Wild with joy, Ferit Hazım exclaimed, “Then you will want to do it?” İclal gave him an enigmatic smile and said, “Perhaps.”

Ferit took a deep sigh of relief, hopeful of finally getting closer to his desires. “Thank you,” he said. İclal objected, “No need for thanks yet. If you rush like this, you will probably regret it.”

“On the contrary, I am sure.”

Acting ambiguously, İclal said, “Who knows,” and after a brief silence added “Come on now, I am waiting.” Ferit Hazım’s eyes blazed with fiery lust as he moved closer to İclal. He began to whisper to his marveling listener the most secret, most poignant mysteries of love, describing in the clearest and most detailed way how a woman, the instrument of pleasure and lust, could be brought into a frenzied ecstasy; how a woman, slender and ardent such as herself, could be made trembling with desire. The young woman first grew pink, then blushed, then turned crimson. At last, her body was weak, overwhelmed by tumultuous tremors.

When the lesson was over, İclal’s eyes were drowned in a deep wave of admiration: “Wonderful! Truly wonderful. Mr. Hazım. You are indeed a first-class teacher in this regard.”

“So, you liked my explanation?”

“It was far beyond a mere explanation.”

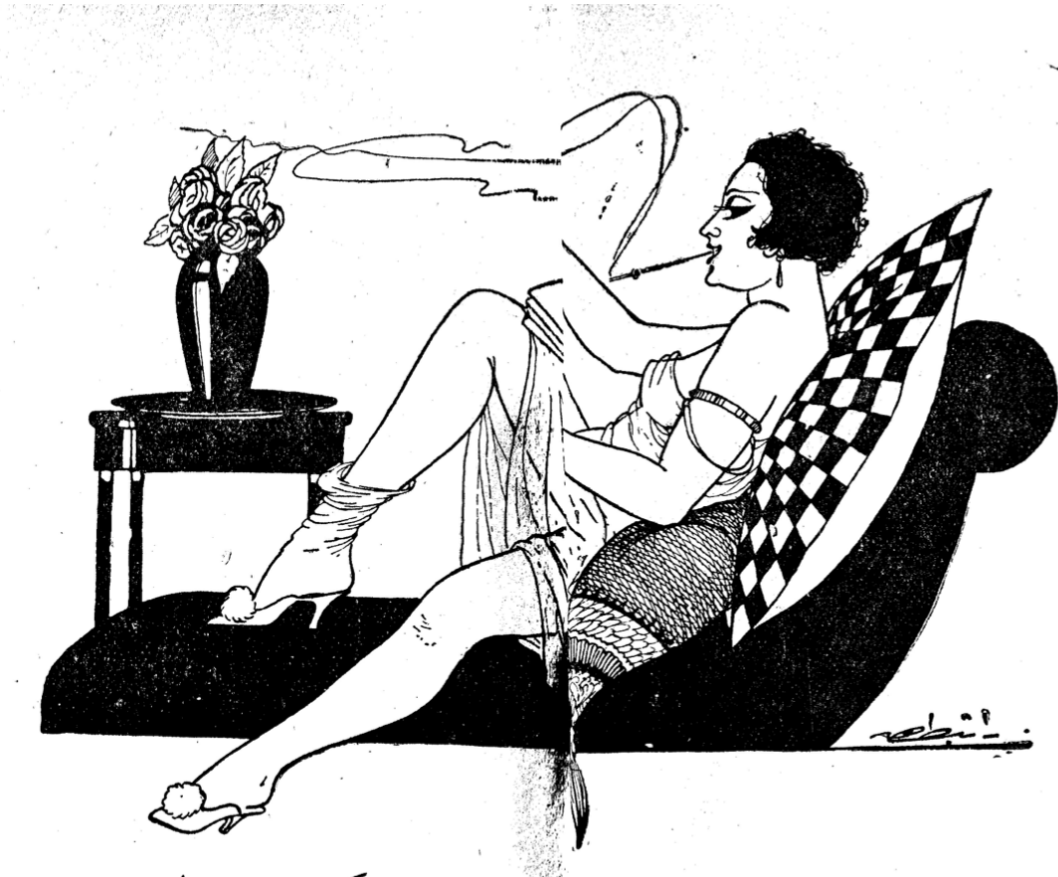
“Do you feel a desire to try them out?”

İclal could only say, “Yes.” Her voice was raspy, her eyes languid. Filled with mad joy, Ferit Hazım asked, “When, but when?”

“As soon as possible. But unfortunately, my husband won’t be back until tomorrow. I am sure he will be delighted.”

Ferit Hazım turned red. “But, what? Will you try them out with him?” he managed to ask. İclal had a mischievous look. “But what did you think? Of course, with him,” she replied. “What about me?”

“Just try to be happy with the thought of it. That’s all. Isn’t it enough for you? Someone else will enjoy the rewards of your lesson.”

Dark and Fair Beauties

In the depths of a château's hunting grounds, two hunters, slightly separated from the hunting party, stumble upon each other.

__Monsieur!

__At your service.

__Would you allow me to offer you some advice?

__By all means.

__Do not venture too far. Stay here with me. This way, you'll avoid exhaustion and bag more game... I know the lay of the land quite well.

__Is that so?

__Yes, indeed. The other hunters will scour the other side of the river, and the birds will flee this way. They'll practically walk into the barrels of our guns. I assure you; you'll be quite pleased.

__Thank you very much, Monsieur.

__Don't mention it. But allow me to introduce myself first. I am Comte de Percé-au-vif.¹

__I am Baron D'Encorné.² Delighted to make your acquaintance, Monsieur.

__The pleasure is likewise, Monsieur. I have esteemed you highly, even before I had the pleasure of meeting you.

__Oh...

__Yes, indeed, a great fondness. Yesterday I was delighted to see you at dinner in the château. And now, when I stumbled upon you in this part of the forest, I thought, 'How nice!' You know, great affections arise naturally.

__Thank you, Monsieur.

__Yes, yes... Quite a coincidence indeed... Care for a smoke? Let's sit in the shade here. Just watch now how the pheasants will come swarming. Oh, who knows how many we'll shoot

¹ Sharp piercer

² Cuckold

down! What attracts my affection in you is the audacity in your demeanor, especially the audacity that attracts women.

__ Oh, you're flattering me.

__ No, no, not at all. No need for modesty. You surely know how much women like you.

__ I assure you...

__ So, you're a womanizer. I can see it immediately, takes just one glance. I saw you and knew it right away. I said to myself, 'What a man! Who knows what he might do when he puts his hands on a beautiful girl'.

__ You're really exaggerating!

__ I am also very fond of these things... I am somewhat skilled myself. So, it's quite easy for us to understand each other.

__ Quite right.

__ You arrived at the château the day before yesterday, didn't you?

__ Yes, I came the day before yesterday.

__ But you found the prize right away. I'm telling you, you're quite the master.

__ What do you mean?

__ The fair-haired beauty, the one you whisked away into the deep darkness of the trees as soon as the hunt started. I'm talking about that beauty.

__ Really, you saw that?

__ Certainly, I did. Nothing escapes my eye.

__ Quite strange.

__ Yes, strange indeed. Since we've become friends, I'm not going to keep it from you. I also...

__ What, is she such an easy woman?

__ Certainly, but not with everyone. She does it with those she likes. And she doesn't surrender readily. You did succeed quite quickly, but I had to chase after her for three months.

__ Three months!

__ Yes.

__ I couldn't have been so patient... Even though, she's a woman worth the trouble!

__ Yes, isn't she quite charming?

__ Yes, a true woman of passion, fiery.

__ Yes, indeed a true woman of passion. I'm sure you had unforgettable moments in the forest just now.

__ Yes, unforgettable moments... We were talking about the hunt. Suddenly, sensing the opportune moment, I looked into her eyes and embraced her.

__ Quite the hunter's trick, isn't it? Did she not resist at all?

__ Something like that. A feigned resistance. What moments though! But everything turned out splendidly. You relieved me of such a predicament...

__ What kind of predicament?

__ Truly, a tremendous predicament... Ah, I feel relieved now.

__ Why are you relieved? I don't understand.

__ Allow me to explain. Yesterday at the dinner table, there was that dark-haired, charming woman seated four guests away from you, the one with the devil's eyes.

__ The dark-haired woman?

__ Yes, the one with an art nouveau necklace.

__ You mean my wife?

__ So, I wasn't mistaken. Is she your wife, Monsieur?

__ Yes, she is my wife.

__ But what a charming woman... I apologize for speaking so candidly. That woman is my mistress, you see... She just surrendered herself to me moments ago...

__ You're mad.

__ Yes, mad with pleasure. I congratulate you. She's a woman with a generous spirit. She's genuine, lively, and passionate... I've seldom encountered such a flawless woman in my love life.

__ But what an appalling joke, Monsieur.

__ But I'm not joking, Monsieur... And there's nothing appalling about it... It's only because I hold you in such high regard that I felt conflicted when I found myself embracing your wife before formally meeting you... And I must admit I was somewhat discourteous to her... I thought to myself, 'This is against propriety! It's disgraceful to bed with a neighbor's wife without prior encouragement.'

__ But, Monsieur, Monsieur...

__ But don't be distressed... There's no cause for distress... I've rectified it, Monsieur, I've rectified it... You can shake my hand... You mentioned a fair-haired woman earlier, the one you claimed to have been with. I was engaged to her for three months to win her over. Because she is my wife... So, it appears we're even now... Oh, look, the birds are coming this way, mind where you aim, lest you shoot in vain...

Morris Doney

__ Hanımefendi, if you're cold, allow me to hold you in my arms...

__ I fear freezing even more in there.

Bin Bir Buse

Numero 1

“Kadın Coğrafyası”

Feridun, her gören kadının kalbini teshir eden çapkın bakışlı, gayr-ı kabil-i mukavemet ağızlı, küstah dudaklı genç: “Eve evet,“ diye iddia’ etti. “Niçin olmasın!” Coğrafya-ı nisvî... Ziraî, nebatî, tıbbî, hey’etî, iklimi ilh ilh coğrafya olduğu gibi nisvî coğrafya da pekala olur. Ve vardır. Hilkatın coğrafyası olduğu gibi mahlukun coğrafyası da olmalıdır değil mi? Mahluk demekse, tek manasıyla kadın demektir. Zira hilkatın bütün esrarını, bütün cazibelerini yalnız kadınlar temsil eder.

Feridun, huzurunda irad-ı kelâm ettiği hanımların gözlerindeki mestî dalgalarını katre katre tadıyor, onların en uzak damarlarına bile zevk isale etmek, gözleriyle, dudaklarıyla olduğu gibi sözleriyle de teshir etmek arzusuyla, bir kerre daldığı tehlikeli bu zeminde onlara fark ettirmeksizin bu cazibeli zeminde ilerlemeye çalışıyordu.

“Bu coğrafya, kadın denilen cins-i latif cihanından, kadın vücudunun ârızalarından, tabii veya siyasi taksimlerinden bahsetmeli etmesine ama bu fenni tesis edecek âlim daha görülmemiştir. Bu en büyük bir noksandır... Mesela en ehemmiyetsiz, en uzak bir adanın ahval-i coğrafyasını biliyoruz da bütün cihanın üssü’l-esas mevcudiyeti olan kadın vücudu hakkında malumatımız yok... Hiç olur mu? Mesela kadın başı...Güzel bir kadın alınız; onu tavana doğru sigara dumanlarını püskürür bir vaziyette arkaya yatırınız... Bu şekilde bir kadın başı mesela... Mesela Fransa kıtasına pek benzer değil mi? Burada burun Finistère burnunu temsil eder. Hatlar, şekiller, tenasüp, tevazün, hep aynıdır... Dudaklar, Garonne nehrinin ağzındaki küçük körfezi irâe eder... Bu mini mini körfezi tenvir eden fener yerine her an şaşaa ile tebessümler ilmâ’ ediyor...”

Hanımın biri şen bir kahkaha çınlatarak; “Yani körfezin feneri mi?” dedi.

“Evet, evet” cevap verdi Feridun. *Cordouan* feneri! Zaten insanlar bütün icatlarında hep hilkati taklit etmişlerdir... Bilerek, bilmeyerek... Sonra bir kadının boynundaki gerdanlık, inci her neyse, o da Pyrénée dağlarını tersim eder... Kalıyor ense... Bir nokta-i nazara göre kadın vücudunun en latif kısmı... Ense, tıpkı Fransa’nın Bahr-i Sefid sahilini irae etmez mi? Nasıl hastalar ve erbap-ı zevk kışlarını gidip bu cenup şehirlerinde geçirmekten hoşlanırlarsa dudaklar da, hararetili nevaşi-i inasında, sık sık enseyi ziyaret etmekten hoşlanırlar... Sonra bir kadın

kulağındaki küpe, tıpkı Korsika adasını ve hele yeni takılan uzun küpeler aynı zamanda Sardunya adasını tecsim etmez mi? Saçların muhteşem kümesi bir kara ormandır ki insan ebediyetin nihayetsiz zulmetlerine kadar bu karanlık aşk mabedinde kaybolmaya razıdır. Gelelim gözlere... Aynı teşbihte devam edelim. Güzel bir kadın gözü bu şekl-i dahilde tıpkı Paris şehrini, yani ziya ve zevk ve sürür ve hande şehrini, aynı aynına irae ediyor. Yani Paris şehri bütün cihanda ne canlı bir mevcudiyete malik ise, kadın gözü de o kadar âteşin o kadar cazip bir ehemmiyeti haizdir.”

Hanımlar tebessümleriyle, handeleriyle tasdik ediyorlar, bu müdâhin tasvirlerden pek hoşlanıyorlardı. Feridun muvaffakiyetiyle memnun, bahsi iki adım daha ileriye götürmeye cüret etti: “Şimdi baş için söylediklerimizi bütün vücuda teşmil edelim... Mesela bir erkan-ı harp zabiti keşfedeceği bir nokta-i arzı nasıl tersim ediyorsa, bir kadın vücudu haritası çizelim... Bir aşk sevk-ül-ceyşi için...”

Ve hanımların gözlerinde bahsin tehlike peyda etmesi korkusuyla dumanlar çoğaldığını gördüğünde hemen: “Hayır, hayır,” dedi. “Telaş buyurmayınız. Bu harita için hiçbirinizin vücudunuzu model ittihaz etmeyeceğim. Hicabınıza hürmet ederim.” Ve korkularına rağmen, aynı zamanda arzu ateşlerinin kıvılcımlandığını gördüğünden: “Bir kadın vücudundaki burunları, şibh-i cezireleri, deltaları ve limanları huzurunuzda tafsilatıyla tersim etmeye cesaret edemem. Mesela her şeyi bırakıp, yalnız kadınların en şayan-ı perestiş bir hazine-i vücutları olan ve tıpkı iki Bürkân-ı zirve irâe eden yavru küreleri göz önüne getirelim... Bu iki kürenin arasındaki methal, dünyanın, kâinatın en yegâne, en latif bir limanı değil midir? Bir liman ki, bütün erkek dudakları, hayattan kaçarak huzur, zevk ve saadet aramak için her gün, her saat ve her an ziyaret ve iltica etmektedir.

“Neden Belli?”

Canan Hanımefendi izdivaç hayatlarında zevke ve aşka teslim-i irâdat eden bütün kadınlar gibi aşkıyla evvela sokakta, sonra bir evde görüşüyordu. Fakat nihayet kendi evinde görüşmeye başladı. Fakat bu fisk ü fücürdan değil tembelliğindendir.

Hem eğer size izah ederse siz de şüphesiz hak verirsiniz. Eğer insanlar da öteki hayvanlar gibi aşkla yalnız ilkbaharda meşgul olsalardı, yine haydi neyse diyelim, çünkü ilkbaharda aşğının evine gitmek için sokaklarda mâşiyen veyahut araba ile gezmek latif bir şeydir. Hatta akşama doğru aşğının koynundan çıkıp da evine avdet için yine yol yürümek, ilkbaharda pek sıkıntılı bir iş değildir. Ilık ve şehvetengiz hava insanı müstağrak-ı rehavet bırakır.

Fakat insanlar öteki hayvanlar gibi değildir; bunlar kışın en koyu soğuşunda da aşka meşgul olurlar, yağmur yağarken de meşgul olurlar, don varken de meşgul olurlar! Don varken aşğının koynundan çıkıp yahut yağmur yağarken sokaklarda gezmek...Bırr değil mi? Bırrr... O kadar ki Canan Hanımefendi yalnız öğleden sonraları serbest olduğu için, akşamın karanlığında, yağmurda sokaklardan avdet etmek hiç hoş bir şey olmadığını siz de teslim ediyorsunuz ya!

Buna iki çare vardı ya aşkından vazgeçmek yahut aşığı evinde kabul etmek! Canan Hanımefendi aşğını evinde kabul etmeyi tercih etti. Şimdi aşık beyefendi sıkıntı çekiyor, utanıyor. Fakat bunun ne ehemmiyeti var.

Siz bunun ne kadar tehlikeli olduğunu tasavvur ediyor musunuz? Zira hanımefendinin zevci, son derece şedid-üş-şekîme, nihayet derece kıskanç bir beyefendidir. Hani kazara en ufak bir şüphe peyda ederse, kıyametler kopar, dünyalar yerinden oynar; mutlak bir felaket, bir facia olur...

Bu tehlikeye rağmen aşk işleri bir hayli müddet habersiz, esersiz devam etti. Fakat bir gün, aksi şeytanı görüyor musunuz, bakınız ne oldu? Canan Hanımefendi, bir içim su denilecek surette, can, ateş, yavru bir kadındır. Aşığı ise pek genç olduğu için, bütün genç aşıkların bu şart dahilinde yapabilecekleri bir hareket olmak üzere soyunurken pantolonunun askılarını telaşla ve süratle çıkarır. Mesela biraz gevşemiş olan bir düğme varsa tabii olarak kopup yere fırlarsa genç aşık bey bunun hiç farkında olmaz. O, yalnız soyunup yatağında büzülmüş, Canan'ının koynuna atılmak, orada bütün hırsını buselerle, tazyiklerle, der-âguşlarla teskin etmek emelindedir.

Fakat zevcin gözü onun gibi havalarda değildir. O gezdiği yerlere, bastığı noktalara dikkat edenlerdendir. Bu halde, yere düşen düğmenin zevç tarafından keşfedildiğini elbette anladınız, değil mi? Adamcağız bunu evvela kendi düğmelerinden zannederek yerden aldı. Halbuki terzilerin berbat bir usulleri vardır, mutlaka her biri kendi ismini düğmeye hak ettirir. Zevç beyefendi yerden aldığı düğmede tanımadığı bir terzi ismini görünce, zaten onun pek müvesvis, pek şüphekâr olduğunu söylemiştik ya, ne olacağını kolayca tasavvur edersiniz.

İlk işi hemen karısına gidip: “Bu düğme nereden çıktı?” diye sormak oldu. Canancık korkudan yüreği tir tir titreyerek: “Ne bileyim ben?” diye cevap verdi. Fakat kocası hiç bu cevaba kani olur mu? Tetkik, tahkik, istintak, nihayet bir şey öğrenemeyince haykırmaya başladı: “Buraya bir herif girmiş...Pantolonunun düğmesini düşürmüş...Bu adamı buraya kim getirdi?”

Canan Hanımefendi şeytan gibi bir kurnazlıkla hemen atıldı, cevap verdi: “Ha, belki hizmetçi getirmiştir.”

“Hizmetçi mi? İşte bak bu iyi cevap! Fakat şimdi anlarız.” Ve kapıya gidip: “Anjel, Anjel,” diye haykırdı. Hizmetçi gelince sordu: “Burada pantolonunun düğmesini kaybeden adamı eve sen mi getirdin?”

Anjel şişman bir Yahudi kızıdır, fakat yalnız vücutça değil, akılca ve zekaca da şişman, yani iyice budaladır. Fakat bir kadın ne kadar budala olursa olsun erkeklerden daima daha kurnazdır...

O kadar budala olmakla beraber Anjel hanımefendinin tavrını görünce hemen: “Evet efendim, nişanlım dün gelmişti, mutlak o düşürmüş olacak.” diye cevap verdi.

Bu kurnazlığı siz Anjel’de zannediyorsanız işte asıl orada aldaniyorsunuz. Çünkü Canan Hanımefendi, bir erkeğin soyunup giyindiği yerde mutlak bir şey düşüreceğini bildiği için, ihtiyaten Anjel’e tembih etmiş: “Eğer bir gün beyefendi çağırır da ‘eve bir erkek getirdi mi?’ diye sorarsa, nişanlının geldiğini söylersin, unutma sakın ha!” diye ona uzun uzun ders vermişti. Vakıa bu tembih, birkaç lira bahşiş ile kutlanmıştı. Fakat tehlikeden kurtulmuştu ya! Çünkü Anjel’in cevabı üzerine zevç mağlup oldu. Sükût etti.

Hayat öyle devam etti. Zevç bir başka gün de bir sigara ağızlığı buldu; Anjel aldığı derse tebean hemen imdada yetişti: “Evet, mutlak nişanlım bırakmıştır” diye onu yine iskât etti.

Bir diğer gün bir çift eldiven buldu. Bu da tehlikesizce halledildi, edildi ama bir eve böyle sık sık yabancı erkek gelip gitmeye başlarsa bazen daha ehemmiyetli Őeyler bırakmak tehlikesi de var. Bu cümleden olarak Canan Hanımefendinin mini mini karnı büyümeye başladı.

Bu esnada zev bir iŐ için Bursa'ya gitmiŐti. Avdette zevcesinin karnını iyice fark olunacak kadar kabarık bulunca tekrar infilak vaki oldu: "Bunu kim yaptı? Bu adamın ismini isterim! Haydi bu adamın ismini söyle!"

AŐađıdan yukarıdaki sayhaları iŐiten hizmeti bu esnada yukarı çıkmıŐtı. Beyefendinin yine Şüphe ile haykırdığını anlar anlamaz odaya, içeri atılarak: "Bey, yine bir Şey mi buldunuz efendim? NiŐanlımdır, mutlak giderken o bırakmıŐ olacak!" diye haykırdı.

Aşk Dersi

Üç haftadan beri kadınlar arasında binihaye muvaffakiyetiyle meşhur olan Ferid Hazım Bey, Dilber İclal Hanımefendi'yi takip etmektedir. İclal Hanımefendi o zamana kadar bütün meftunlarının takibatına mukavemet etmiş, aleyhinde deveran eden tek tük rivayetlere rağmen, zevcinden başka hiçbir erkeğe teslim-i irade etmemiştir.

Fakat Ferid Hazım, gayr-ı kabil-i mukavemet olduğu hakkındaki şöhretinin tesiriyle onu teslim mecbur edeceğine emindir. Bâhusus, son hafta hanımefendinin zevci bir ticaret işi için İzmir'e gitmiş, o genç kadın tabii yalnızlık buhranı ile lerzan, ve bi-mukavemet kalmıştır.

Sahne bir Şişli salonunda, delikanlı ve genç hanımın muhibbelerinden birinin saat beş çayında cereyan ediyor. Salon, kış akşamlarına mahsus renksiz bir zulmetle nîm-müstevli olup, misafirler takım takım konuşmakta, gülüşmekte, dedikodu usareleriyle mütelezziz olmaktadır.

Ferid Hazım, salona yeni dahil olan bir misafirin mucip olduğu hareketten bil-istifade kanepesinde yalnız kalmış olan İclal Hanımefendinin yanına yaklaşarak: "Refakatinizle şerefyap olmaya müsaade buyurur musunuz hanımefendi?"

İclal Hanım, o zamana kadar türlü tertibat ile her yerde kendisiyle meşgul olan bu delikanlının tekrar tacizinden bizar olmuş gibi teessüfle: "Eğer hoşunuza gidiyorsa..."

Ferid Hazım kanepenin yanı başında duran bir alçak pufa yerleşerek: "Hoşuma gitmek değil, en derin zevk ve şükranla minnettar olacağıma emin olunuz hanımefendi."

Genç kadın lakırdıyı zararsız bir vadide gezdirmek fikriyle: "Geceleri ne yapıyorsunuz Hazım Bey?"

Ferid Hazım her fırsattan istifadede yekta ve son derece mahir bir cüretle: "Sizi düşünüyorum hanımefendi. Sizi düşünüyorum ve 'acaba nerededirler ve nasıl edip de görmeli?' diye ah ve hasret çekiyorum..."

İclal bu aksi hücumu nîm-hiddetle hemen atıldı: "O halde pek beyhude üzülüyorsunuz ve boş yere ah çekiyorsunuz."

"Halbuki haftada iki üç gün olsun böyle tesadüflerle sizi uzaktan seyretmek ve imkân bulunca yanınıza yaklaşip sesinizi işitmek saadetiyle kani oluyorum."

Genç kadın cebri bir kakhaha dalgasıyla: "Buna iltifat mı demeli, yoksa ne mana vermeli, bilmem..."

Ferid Hazım: "Ne dersiniz deyiniz, şunu biliniz ki sizi seviyorum..."

İclal birdenbire son derece sinirlenerek: “Evet, evet, o malum... Beni seviyorsunuz...Bunu her fırsatta tekrar edip duruyorsunuz. Fakat artık bu nakaratı değıştirsenez pek iyi olacak.”

Ferid, tatlı bıyıklarının cazibeli tebessümüyle: “Size perestiş ediyorum.”

“Değıştiren değıştiren bunu buldunuzsa pek kabiliyetiniz olmadığımı anlıyorum. ‘Sizi seviyorum, size perestiş ediyorum...yanıyorum, tutuşuyorum...’ Bunlar her gün tekrar ettiğiniz neşide!”

“Aman hanımefendi, bir erkek, rica ederim, sevdiği kadına hissiyatını başka nasıl ilan eder? Aşkta daima ayanı kelimeler tekrar edilir, başka çare yoktur ki...”

“Aynı kelimeler tekrar edilir ve aynı hareketler yapılır değil mi?”

“İşte bunda aldanıyorsunuz hanımefendi...Hareket var, hareket var. Nasıl insanlar birbirine benzemezlerse bunların hareketleri de birbirine benzemez...”

Genç kadın derin bir hayret mehtabıyla pür-nûr gözlerini ona dikerek: “Nasıl? Aşkta bütün hareketler birbirine benzemezler mi?”

“İzdivaçta belki... Yani kendi halinde aile babaları zevcelerini severlerken de babadırlar. Fakat aşkta, serbest, âteşin, muhteris bir aşkta hiç öyle midir?”

İclal billuri bir kahkaha ile kımıldandı: “Aman bunu merak ettim, ey nasıl yaparlar?”

Ferid Hazım onu böyle tahrik etmekten ümitlenerek memnun ve muzaffer bir tebessümle: “Ben de bunu öğretmek için çalışıyorum ama siz hala lâkayt ve bi-hissiniz... İstiyorsanız...”

“Elbette isterim.”

“Nerede öğreteyim?”

“Burada.”

“Nasıl, burada, bu kadar kişinin yanında mı?”

“Ne mâni var? Yoksa sözlerime yanlış bir mana mı verdiniz?”

“Korkarım öyle oldu. Açık konuşalım hanımefendi. Siz ne istiyorsunuz?”

İclal Hanımefendi, dudaklarında mukavemeti gayr-ı kabil bir cilve gamzesiyle, gözlerinde delikanlıyı ümitten deli edecek ihtiras ateşleriyle:

“Vaat ettiğiniz izahatı istiyorum. Fakat rica ederim, yanlış anlamayınız. İzahat-ı...Nasıl diyeyim, şifahen...Bunları bilfiil göstermenizi değil.”

“Fakat bu izahat şifahen kabil-i tarif değildir...Ancak bilfiil ita edilebilir.”

“Latife ediyorsunuz. Siz gayet hüsn-i ifadeye, takrir kabiliyetine maliksiniz. Yoksa diliniz mi yok?”

“Dilim mi? Dilim var ve daima meflûceze hazırdır hanımefendi...”

“Bu çapkın imaya genç kadın şuh bir kahkaha daha çınlattı: “Bu, bu...O kadar ileri gitmeyelim...Sizden yalnız nazariyenizi izah etmenizi bekliyorum.”

“Şifahen tariften bir şey anlamayacaksınız ki...”

İclal, vicdan-gir bir tebessümle: “Kim bilir? Belki nazariyeniz hoşuma gider de...”

Ferid Hazım deli gibi sevinerek: “Tecrübe mi edersiniz?”

Genç kadın muamma-engiz bir tebessümle: “Belki!”

Ferid, derin bir güşâyiş tavrıyla, nihayet emellerine takarüb ümidiyle bir nefes aldı: “Teşekkürler ederim.”

Genç kadın itiraz etti: “Daha teşekkürle lüzum yok. Böyle acele ederseniz ihtimal teessüf etmeye mecbur kalırsınız.”

“Ben aksine eminim.”

İclal muammalı bir tavır ve lisanla: “Bilinmez ki...(bir sükutu müteakip) haydi bekliyorum.”

Ferid Hazım, gözlerinde âteşin şehvet dalgalarıyla, daha yaklaştı ve alçak bir sesle, şayan-ı perestiş muhatabına aşkın ne gizli, en canlı esrarını izaha, kadın denilen zevk ve şehvet aletinin nasıl hareketlerle delice bir gaşy içine sevk edilebileceğini, böyle ince ve muhteris bir kadının nasıl lerzan bırakılacağını en açık ve tafsilatla tarife başladı. Genç kadın evvela pembeleşti, sonra kızardı, daha sonra kıpkırmızı oldu. En nihayet vücudu gayr-ı kabil-i mukavemet bir ra’şe fırtınasıyla harap ve zebun kaldı.

İzahat bittiği zaman İclal’in gözleri derin bir vecd dalgasıyla boğulmuş idi.

“Harika! Vallahi, harika! Bu hususta hakikaten birinci sınıf bir hocamız Hazım Bey!”

“Ey, nazariyatım hoşunuza gitti mi?”

“Tarifin pek fevkinde.”

“Ey, tecrübe arzusu hissediyor musunuz?”

İclal’in sesi kesilmiş, gözleri kaymış gibi idi: “Evet,” diyebildi.

Ferid Hazım deli gibi bir sevinçle atıldı: “Ey, ne vakit, aman ne vakit?”

“Ne kadar çabuk olursa...Fakat maatteessüf zevcim ancak yarın avdet edecek. Eminim ki kendisi bu tecrübeden son derece memnun olacaktır.”

Ferid Hazım mosmor olmuştu: “Nasıl, nasıl” dedi. “Tecrübe onunla mı olacak?”

İclal müstehzi bir nazarla: “Ya siz ne zannediyordunuz? Elbette onunla...”

“Ey, ya ben?”

“Yalnız siz de hayaliyle mesut olmaya çalışınız. İşte bu kadar...Elvermez mi?

Zahmetinizden başkası istifade edecek.”

Esmer ve Sarışın Güzeller

Bir şatonun fundalığında, av heyetinden biraz ayrılmış iki avcı birbirine rast geliyorlar!

__ Mösyö!

__ Efendim.

__ Size bir nasihat vermeliğime müsaade eder misiniz?

__ Emredersiniz.

__ Daha çok uzağa gitmeyiniz. Sizde benim gibi burada kalınız. Hem yorulmamış olursunuz, hem daha ziyade avlanmış...Arazinin topografyasını iyi bilirim.

__ Sahi mi?

__ Evet, diğer avcılar nehrin öbür tarafını arayıp tarayacaklar, kuşlar bu tarafa kaçacaklar. Adeta tüfeklerimizin ucuna gelecekler. Çok memnun olacağınızı temin ederim.

__ Pek teşekkür ederim, Mösyö.

__ Estağfurullah. Fakat evvela kendimi takdim edeyim. *Comte de Perce-au-vif*.

__ Baron *D'encorne*. Çok memnun oldum, mösyö.

__ Bendeniz de keza, Mösyö. Bahusus ki teşerrüf etmediğim halde zat-i alinize karşı muhabbet besliyorum.

__ Ya...

__ Evet, hem büyük bir muhabbet. Dün sizi şatoda yemekte görmüş memnun olmuşum. Şimdi, ormanın köşesinde tekrar tesadüf edince 'aman ne ala' dedim. Bilirsiniz ya, büyük muhabbetler sevk-i tabii ile peyda olur.

__ Teşekkürler ederim, mösyö.

__ Evet, evet... Pek tabi bir incizap...Sigara içer misiniz? Şurada bir gölgede oturalım. Bakınız şimdi *faisan*lar nasıl sökün edecekler. Aman kim bilir kaç tane vuracağız! Sizde benim nazar-ı muhabbetimi celp eden şey, tavrınızdaki cüret, bilhassa kadınları cezbeden cürettir.

__ Aman mübalağa ediyorsunuz.

__ Hayır, hayır, hiç değil. Tevazua lüzum yok. Kadınların ne kadar hoşuna gittiğinizi elbette bilirsiniz.

__ Temin ederim ki...

__ Yani kadıncı bir adamsınız. Bunu ben hemen anlar, bir nazarda hükmü veririm. Sizi de hemen anladım, kendi kendime, ‘Bir adam ki elinin altına güzel bir kız düşünce kim bilir neler yapar,’ dedim.

__ Amma ettiniz ha!

__ Ben de bu şeylerden pek hoşlanırım da... Ben de az çok beceriklilerdenim Yani birbirimizi anlamamız pek kolaydır.

__ Pek doğru.

__ Şatoya evvelki gün teşrif ettiniz değil mi?

__ Evet, evvelki gün geldim.

__ Fakat gelir gelmez kelepiri buldunuz. Diyorum ya, tam üstatsınız.

__ Ne gibi?

__ Canım o sarışın dilber, hani demin ava çıkar çıkmaz ağaçların koyu karanlığına götürdüğünüz güzel kadın yok mu?

__ Nasıl, gördünüz mü?

__ Elbette, gözümünden hiçbir şey kaçmaz.

__ Pek tuhaf şey.

__ Evet, hem o kadar tuhaf ki. Çünkü, mademki dost olduk, sizden saklamayacağım, onunla ben de...

__ Nasıl, o kadar alışkın bir kadın mıdır?

__ Elbette, fakat herkesle değil. Hoşuna gidenlerle yapar. Hem pek süratle teslim olmaz. Vakıa siz pek çabuk muvaffak oldunuz ama ben üç ay takip etmeye mecbur oldum.

__ Üç ay!

__ Evet.

__ Ben bu kadar sabredemezdim. Vakıa zahmete değer bir kadın ise de!

__ Evet, pek hoş değil midir?

__ Evet, tam bir aşk kadını, hararetle.

__ Evet, tam bir aşk kadınıdır. Demin koruda unutulmaz dakikalar geçirdiğinize eminim.

__ Evet, unutulmaz dakikalar... Avdan bahsediyorduk. Birdenbire vakit geldiğini hissederek gözlerinin içine baktım ve kollarımın arasına alıverdim.

__ Tam avcı tertibi değil mi? Hiç müdafaa etmedi mi?

__ Gibi bir şey. Resmi bir müdafaa. Fakat ne dakikalar! Fakat ne ala oldu. Beni öyle tazyikten halas ettiniz ki...

__ Ne gibi tazyik?

__ Hem de büyük, pek büyük bir tazyik...Oh hele kurtuldum.

__ Neden kurtuldunuz? Anlamıyorum.

__ Şimdi anlatırım. Dün sofrada sizden dört davetli ötede oturmuş esmer, latif kadın, hani o şeytan bakışlı dilber kadın yok mu?

__ Esmer kadın mı?

__ Evet, hani canım boynunda *art nouveau* bir gerdanlık var.

__ Zevcem mi?

__ Demek aldanmıyormuşum. Bu kadın zevceniz midir, mösyö?

__ Evet, zevcemdir.

__ Fakat ne hoş bir kadın...Bu kadar serbest idare-i kelimden affınızı talep ederim. O kadın benim metresimdir de...Hem daha demin teslim oldu...

__ Siz çılgınsınız.

__ Evet, zevkten çılgınım. Sizi tebrik ederim. Zengin bir tabiata malik, hareketleri sahtelikten azade, canlı âteşin bir kadın...Aşk hayatımda bu kadar kusursuz bir kadına nadiren tesadüf etmişimdir.

__ Lakin bu ne iğrenç bir latife, mösyö.

__ Fakat latife etmiyorum, mösyö...Sonra iğrenç bir şey de yok...Yalnız size karşı muhabbet hissettiğim için daha takdim edilmeden zevcenizi kollarımın arasına almaktan müteazzi oluyordum...Hem kadına karşı biraz kaba da davranmıştım...Kendi kendime, 'Bu usule muvafık değil! Evvelce teşvik görmeksizin bir komşunun zevcesine tecavüzle temellük etmek ayıp şey,' diyordum.

__ Lakin, mösyö mösyö...

__ Lakin hiddetlenmeyiniz...Hiddetlenecek bir şey yok...Ben tamir ettim, mösyö, tamir ettim...Elimi sıkabilirsiniz...Demin bahsettiğiniz ve beraber yattığınızı söylediğiniz sarışın kadın yok mu, ben onu elde etmek için üç ay nişanlı durdum. Çünkü o benim zevcemdir...Demek ki ödeştik...Aman işte kuşlar bu tarafa geliyor, dikkat ediniz, boşa tüfek atmayınız...

Morris Doney